

Strijkorkest als levend decor bij nieuwjaarsconcert Wende Snijders

Concert: 'Breder dan klassiek' van strijkorkest Amsterdam Sinfonietta en Wende Snijders. Gehoord: 7/1, Stadsgehoorzaal, Leiden.

Amsterdam Sinfonietta is een orkest met lef. Het hoofdstedelijke strijkorkest maakt elk jaar een nieuwjaarstournee met een artiest uit een ander genre. Eerder werd samengewerkt met Trijntje Oosterhuis, Cristina Branco, Chick Corea en Karin Bloemen. In het ene geval pakte het experiment beter uit dan het andere. Chansonnière Wende Snijders is dit jaar te gast.

Het is mooi dat de traditie van nieuwjaarsconcerten in de Stadsgehoorzaal - na 3,5 jaar sluiting - weer in ere is hersteld. De combinatie van strijkers en Wende is veelbelovend. Uit alle hoeken en gaten van de concertzaal komen violisten tevoorschijn. Wende Snijders voegt zich later toe met het musicaldeuntje 'Singing in the rain'. Met een verlichte paraplu boven haar hoofd huppelt ze over het podium.

Rechts op het podium haar eigen band (piano, drums, bas) en de rest van het toneel wordt

in beslag genomen door Amsterdam Sinfonietta onder aanvoering van concertmeester Candida Thompson. Wende rent en vliegt er tussendoor. Ze staat bekend om de intense manier waarop ze haar muziek beleeft en het publiek daarin laat delen.

Met Franse chansons is Wende groot geworden. Ze neemt daar de laatste tijd meer en meer afstand van. Als zangeres zegt ze haar horizon te willen verbreden. Daarom bevatte haar repertoire donderdagavond ook Engelse, Nederlandse, Duitse en Zuid-Afrikaanse liedjes.

Toch vind ik dat jammer. Als Wende Snijders 'Au suivant' van Jacques Brel of 'La vie en rose' van Edith Piaf inzet, gebeurt er iets magisch. Ze voegt iets geheel eigens toe aan deze chansons. Zo'n door strijkers begeleid 'Au suivant' bezorgt me koude rillingen. De liedjes in het Engels of in het Nederlands hebben dat effect niet. Ze wordt inwisselbaar met andere zangeressen. Het unieke van Wende is er dan een beetje af.

Iets vergelijkbaars geldt voor Amsterdam Sinfonietta. De

strijkers stellen zich heel dienstbaar op. Dat is te prijzen en het resultaat is vaak ook prachtig. Maar de schaduwzijde is dat het orkest door die opstelling niet altijd even goed uit de verf komt als ensemble dat veel in zijn mars heeft.

Regisseur Titus Tiel Groenestege heeft de musici er wel toe kunnen verleiden als levend decor te fungeren. De strijkers bewegen hun hoofd van links naar rechts, gaan gelijktijdig staan, knippen met hun vingers en roepen tegelijkertijd 'sssttt!!!'. Het is een mooie theatrale vondst. De musici laten zich door choreografe Annabella Lopez Ochoa zelfs rode rozen tussen hun lippen duwen.

Wende Snijders verrast door steeds op een andere plek in de Stadsgehoorzaal op te duiken. In een gangpad, op een balkon, achterin de zaal. De bomvolle Stadsgehoorzaal ligt aan haar voeten. Directeur Bart van Mossel scoort na afloop minstens zo goed met zijn mededeling dat het gebouw weer Stadsgehoorzaal gaat heten.

THEO DE WITH